І стигне, не тече, вже гасне голубінь,
і полудня важке, текуче золото
понад могили в тонке павутиння —
у спеку ллє думок лінивих солод.

Не ворухне, не диха в плесо… ось, —
Як зачарований, відбивсь, не одірветься
блакитноокий вітер… ні, не він, а хтось,
хтось ясний, молодий, що днем чи щастям зветься…

Там порохом пухким, пахучим у полях
згубивсь десь шлях… Простір, широка воля!
Часом, – розбудить лози сонний птах
Чи риба знехотя з дна пустить бігти кола.

Бездонний день в жита, в овси, в гречки,
у конюшину, в луки соковиті
ллє солод і спокій… Та в сурми гомінні
вже чути, грає, палить серце вітер!